

Homes prematurs

per F. Xavier Isart

Es cosa certa i palesada contínuament per la mateixa natura, que tot el que ve fora de temps o està fora de lloc és causa de danys. Venen a últims d'hivern alces de temperatura prematures i els ametllers comencen a fer florida; ai, pobres ametllers!—exclamem—, per què sou tan imprudents? En efecte: arriba el març; cau una calamarçada, baixa el termòmetre i... Adéu collita! Els ametllers havien florit fora de temps.—Veiem que a la vora d'algun riu, gairebé en el mateix sorram i en mig de les salzaredes, s'aixeca alguna caseta; quin atreviment! quina humorada! Tenim raó: el que no passa en un any, passa en un instant; ve un cop d'aigua i la casa se'n va a terra. Estava fora de lloc.—Ens presenten un noi alt, sec i malaltís:

—Quants anys tens?—li diem.

—El mes vinent en faré dotze—ens respon.

I tot seguit entenem la causa de la seva malaltia; aquest noi ha fet una creixença excessiva; el seu desenrotllament físic no encaixa bé amb l'edat; ha arribat a terme quan encara hauria d'estar pel camí; t'has fet home abans d'hora—li diem.

No hi ha per a què multiplicar els exemples; vinguem, doncs, al nostre punt.

Si aneu algun vespre pels carrers de Barcelona, trobareu una colla de xicots, nens gairebé tots, els quals amb un feix de diaris sota el braç, la boca oberta i mig torta i corrent com desesperats, van cridant: el diaria de la «noche»: «El Noticiero», «La Veu», «La Noche». Qui no ha vist la febre i la impaciència amb què estan dins de la redacció del periòdic plegant el número de la nit i esperant que el més gran, el seu capità, digui «ara», per tirar-se al carrer com riera desbordada i defensar la pesseta?

A molts el veureu de dies caminar moixos i lentament, mirar fix a terra, ajupir-se de tant en tant i ficar dins d'una borsa negra